

ressò mont-roigenc

PREGÓ DE FESTA MAJOR A CÀRREC DE GLÒRIA SAVALL I SOLÉ

Redacció

04-10-2022

Bona nit a tothom, abans que res volia dir que em sento molt afalagada de ser aquí. Jo no soc ningú per al poble, però el poble per a mi, ho és tot!

Potser, de fet, el que caldria en aquest pregó seria parlar de la Festa Major, però, a banda que ja se n'ha parlat moltes vegades, no diria res de nou. Així que, si us sembla bé, avui parlaré de mi i del meu poble. La gent diu que té molts anys per endavant, però jo, més aviat penso que tinc molts anys enrere.

Vaig néixer l'estiu del 52, al poble, i aquella nena de 5 kg i molt enfadada, aviat es va enamorar d'aquelles muntanyes, d'aquella mar, d'aquell paisatge tan nostre. Sense Mont-roig no seria qui soc!

De petita era molt habitual que et preguntessin, “de quina casa ets?”, jo sempre contestava: “de Cal Pepet Miu i de la Lola de l'Anselmo”, no podia ser d'una casa sense ser de l'altra.

Fran Morancho, Glòria Savall i Francis Ortiz

Després, durant més de 20 anys vaig ser la Glòria d'anglès, i ara, per la meva feina em diuen la Glòria de Bonmont.

Fer-se gran vol dir tindre moltes experiències i molts records, alguns de magnífics i d'altres no tant.

Per aquest camí de la vida he perdut família i amics, molt estimats... Per damunt de tot, el papa, tan enyorat, que va marxar massa aviat i que tantes coses s'ha perdut.

Ell, Josep Savall Gassó va ser l'alcalde que va portar l'aigua a les cases, en un temps que els ajuntaments eren pobres, però ell va aconseguir -li va costar molt-, una subvenció que ho va fer possible i Mont-roig va fer un gran pas endavant.

També era alcalde quan l'Ajuntament va comprar a la Sra. Maria Martori els terrenys per a construir el Camp de futbol, que no va ser donació, com algunes vegades s'ha dit. Hi ha les escriptures. Hi ha dues versions en quant qui va pagar la construcció de les graderies i els vestidors. Per una banda, es diu que va ser el Club i, per l'altra, que va ser aportació del poble.

Una altra de les experiències que més he gaudit ha estat donar classes d'anglès a l'entrada de casa.

He estimat, estimo i estimaré aquells alumnes, primer infants, després adolescents i ara dones i homes que quan els trobo pel carrer encara els sento meus.

Estimo també la meva Coral, amb qui he compartit cançons i il·lusions i durant 20 anys m'ha omplert la vida.

Als meus 70 encara tinc la mama, 98 anys, que m'acompanya dia a dia.

I sobretot els nostres fills i nets, els amors de la nostra vida, que tenim la sort immensa que tots viuen a Mont-roig.

Vinc d'una nissaga de comerciants: d'una banda l'Anselmo Solé Rofes, avi matern que ja no vaig conèixer, comerciant d'oli i fruits secs, un referent en la seva època i, de l'altra, en Josep Savall Ferrando, avi patern que tampoc vaig conèixer, comerciant de *tocinos*. Va ser un home avançat al seu temps, que escrivia el que veia, el que escoltava i el que llegia del seu poble i, gràcies a aquests manuscrits, i afegint molta més informació, el meu germà Josep Maria, bon historiador, sempre molt ben documentat (i jo diria que un dels cronistes de Mont-roig), ha aconseguit fer realitat alguns llibres que ens permet gaudir de la nostra història.

A més, el meu avi, que també li deien Pepet Miu, home generós de mena, va fer construir la Font de la Pitja, per tal que la gent que vivia al cap d'amunt del poble no haguessin d'anar tan lluny a buscar l'aigua amb els càntirs i *farralles*.

Entendreu, doncs, aquesta necessitat de fer coses pel poble

Us he de confessar que sovint recordo i enyoro aquell poble de la meva infantesa, quan les dones sortien al carrer a regar i escombrar després que havien passat tots el ramats i carros. El pregoner, el sereno, les entrades i carrers amb les borrasses esteses amb les ametlles, que es pelaven a mà, assecant-se al sol, i mirant al cel per si plovia i calia recollir de seguida. Em vaig fer gran amb l'olor de l'oli nou de cals avis materns, i l'olor del raïm als carros, fent cua per descarregar la verema.

Recordo i enyoro aquells oficis, ara perduts, com el baster, el ferrer, la lletera, ca la Treseta Marcona o la Lola del Bar, on m'enviaven a comprar les llonganisses o botifarres....

Em vaig fer gran al camp de futbol, avui Maria Martori, escenari de partits històrics amb les grades sempre plenes. En aquells anys només el voltaven 4 cases: Cal Pep, Ca l'Anselmo, Cal Rufo i ca l'Hereuet, i la resta eren camps. Allí vaig aprendre a anar en bicicleta quan algun nen me la deixava. Era gairebé l'única nena; em muntava paradetes amb pedretes, herba i amb molta imaginació. Jo mateixa feia de venedora y compradora. Aquest joc el tinc ben present, perquè hi jugo amb els meus nets molt sovint quan sortim

al camp i encara me'l demanen. Ja, més grandeta, no em perdia cap partit perquè el Salvador formava part de l'equip local.

Recordo i enyoro la Sala Parroquial, em va costar dir-ne un altre nom, on feien el cine per a la canalla. El No-do i dues pel·lícules, teatre i Pastorets.... des de ben petita fins ja festejant amb el Salvador. Aquelles cadires tan incòmodes, l'estufa a l'hivern, perillósíssima, cap condició higiènica, però tant bonic...!

L'àvia Dolores em donava un duro (5 pta.) cada setmana, l'entrada al cine valia 2 pta., em comprava un TBO a Cal Pasqual, 1 pta. i una bossa de patates al *xurrero* (que estava al peu del campanar), una altra pta. La que sobrava anava a la guardiola.

Recordo i enyoro aquelles platges, primer a la Pixerota, on passaven els carrabiners a les nits fent guàrdia, amb llums de carbur. Eren unes platges immenses que avui ja gairebé han desaparegut. Més tard, a Miami, amb molt poques cases i pinars per tot arreu, on després de banyar-nos treïem la tauleta i cadires del Seat 600 i dinàvem amb la pell salada i l'olor de mar.

La veritat és que no m'agrada el món en què vivim, el que deixem als nostres nets. Massa desastres, massa guerra...

Mont-roig s'ha fet gran i ja no conec a tothom, però no podem aturar el progrés, perquè tots volem bones escoles, bona sanitat, bones carreteres, bons serveis, ja no podríem tornar enrere.

Però quan camino pels carrers de Mont-roig, pels camins i muntanyes que ens envolten, quan miro la mar, quan vaig a la nostra Ermita, sento que el temps s'ha aturat i que no podria viure en un altre lloc.

Desitjo a tots els que heu arribat més tard de tot això que explico, que també l'estimeu tant com jo, i que m'alegro que estigueu aquí!

BONA FESTA MAJOR!